

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ τυδρόμη εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΛΕΣΧΗ.

Ἡ τῶν κοινωνικῶν τάξεων διάκρισις κατ' ἀνάγκην ἐγένετο εἰς τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, παρ' οἷς ἡ πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐν γένει ἐνασχόλησις τοσοῦτον ἐστὶ δαπανηρὰ, ὥστε κατέστη προνόμιον ἀποκλειστικὸν τῶν ὀλίγων ἐκείνων βροτῶν, οὓς ἡ τύχη ἠνόησε. Παραλείποντες τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας ἀριστοκρατικὴν τάξιν, τὴν εἰς θεοὺς καὶ ἡμιθέους τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀνάγουσαν, τὴν πλοῦτον καὶ γένει καὶ διανοίᾳ ὑπερέχουσαν τὴν ἀναδείξασαν τοὺς δαιμονίους ἐκείνους ἄνδρας τοὺς τιμήσαντας καὶ δοξάσαντας οὐ μόνον τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει, λάβωμεν ὡς παραδείγμα πρόχειρον τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀριστοκρατικὴν τάξιν, τὴν ἐπὶ τῶν ἄγγλια εὐγενῶν. Αὕτη ἐτίμησε καὶ τιμᾷ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην χώραν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξήλθον καὶ ἐξέρχονται οἱ μεγάλοι πολιτικοί, οἵτινες ἐμεγάλυναν καὶ ἐλάμπρυναν αὐτὴν, οἱ εὐφραδεῖς ῥήτορες, οἱ εὐφάνταστοι ποιηταί, οἱ ἔξοχοι συγγραφεῖς, οἱ τοσοῦτον τὴν χώραν δοξάσαντες· δικαιοῦται ἄρα ἡ τάξις αὕτη, ἡ ἐγκλείουσα τὸ ἄνθος τῆς Σαξωνικῆς φυλῆς, καὶ νὰ προίσταται καὶ νὰ διακρίνηται τῶν λοιπῶν, τῶν καθ' ὅλα ὑποδεεστέρων. Τὸ νὰ βλέπη τις ὁμως παρ' ἡμῖν, οἵτινες τὸν Ἀδὰμ κοινὸν πατέρα ἀναγνωρίζομεν, μικροσκοπικούς τινες ἀνθρωπίσκους, εἰς οὐδὲν διακρινομένους, διαβοήτους ἄλλως τε καταστάντας διὰ τὰς κερδοσκοπικὰς αὐτῶν ἐπιχειρήσεις, οἵτινες τοσαῦτα κακὰ εἰς τὸν τόπον προὔξενον, εἰς αὐτοὺς μὲν προσπορίσαντας ἀκόπως κέρδη, τοὺς δὲ πολλοὺς ἐξοντώσαντας, τὸ νὰ βλέπη τις, λέγομεν, τούτους ζητοῦντας παντὶ τρόπῳ ὡς ἄλλος Μανδραίνος νὰ διακρίνωνται τῶν λοιπῶν, καὶ τείνοντας δίκην Μιναρέδων νὰ ὑψωθῶσιν ἐν τῷ μέσῳ λαοῦ εὐφυοῦς, ἀνεπτυγμένου καὶ ἀνεξαρτήτου, ὃν κατ' ἀρχὰς μὲν ἠπάτησαν περιπλέξαντες εἰς ἀγνώστους τέως αὐτῷ, ἐπιχειρήσεις δι' ὧν τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ ἐπέζητησαν ν' ἀπορροφήσωσι, τὸ νὰ βλέπη τις τούτους τοιαύτας τινὰς ἄλλοκότους ιδέας ἔχοντας ἐν τόπῳ, ὅπου τὰ μὲν γράμματα καὶ αἱ

ἐπιστήμαι εἰσι τοῖς πᾶσι προσिताί, οἱ δ' ἀνθρωποὶ δὲν συνείθισαν νὰ σέβωνται, εἰμὴ μόνον τὴν πραγματικὴν ἀξίαν καὶ ἀτομικότητα, δὲν δύναται νὰ μὴ διαρραγῇ ἐκ γέλωτος καὶ ἐλευνολογίᾳ αὐτοὺς διὰ τὰς Δὸν—Κιχοτικὰς φαντασιοπληξίας των.

Ἀπὸ τίνος ἀνεφάνη ἐνταῦθα τάξις ἀνθρώπων τινῶν τῶν αὐτοκαλουμένων ἀριστοκρατικῶν, ἧτις, πρὸ μικροῦ συσπειρωθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα « Ἀθηναϊκὴ Λέσχη », τείνει εἰς τὸ νὰ χωρισθῇ κάπως ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τείνη Σινικά νὰ ἐγείρη καὶ ἐνόσω μὲν περιωρίζετο εἰς ἄτομα, ξένα εἰς ἡμᾶς, γνωστὰ δὲ μόνον διὰ τὴν κούφότητα, ἐπιπολαιότητα καὶ οἷσιν αὐτῶν, τὸ πρᾶγμα ἦτο προσοχῆς ἀνάξιον· ὅταν ὁμως κατάρθωσαν τὰ ἄτομα ταῦτα νὰ τὰ προσυληθίσῃ καὶ πρόσωπα σεβαστὰ, ἐγνωσμένης νοσημοσύνης καὶ φρονήτους, ἅτινα ἀν' ἐσπούδαζον κάλλιον τὴν σπεῖραν ταύτην ἤθελον ἀποκρούσει τοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ τὰς σχέσεις αὐτῆς, τὸ πρᾶγμα ἐγένετο λίαν σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον. Καὶ τῶντι ἐκπλήττεται τις βλέπων συναγελαζομένους μετὰ τῶν ἀτόμων τούτων ἀνθρώπους, ὧν τὸ ὄνομα ἐξεμεταλλεύθησαν καὶ μικροῦ δεῖν ἐκηλίδωνον, ἐὰν οὗτοι δὲν προελάμβανον ἐγκαίρως ν' ἀποσπασθῶσι τῆς σπεύρας ταύτης· πλὴν δυστυχῶς τὰ παθήματα ἐκεῖνα οὐδεμίαν, φαίνεται, προὔξενον αὐτοῖς αἰσθησιν, καὶ ἰδοὺ βλέπομεν αὐτοὺς τούτους καὶ αὐθις συνεργαζομένους καὶ συμπράττοντας.

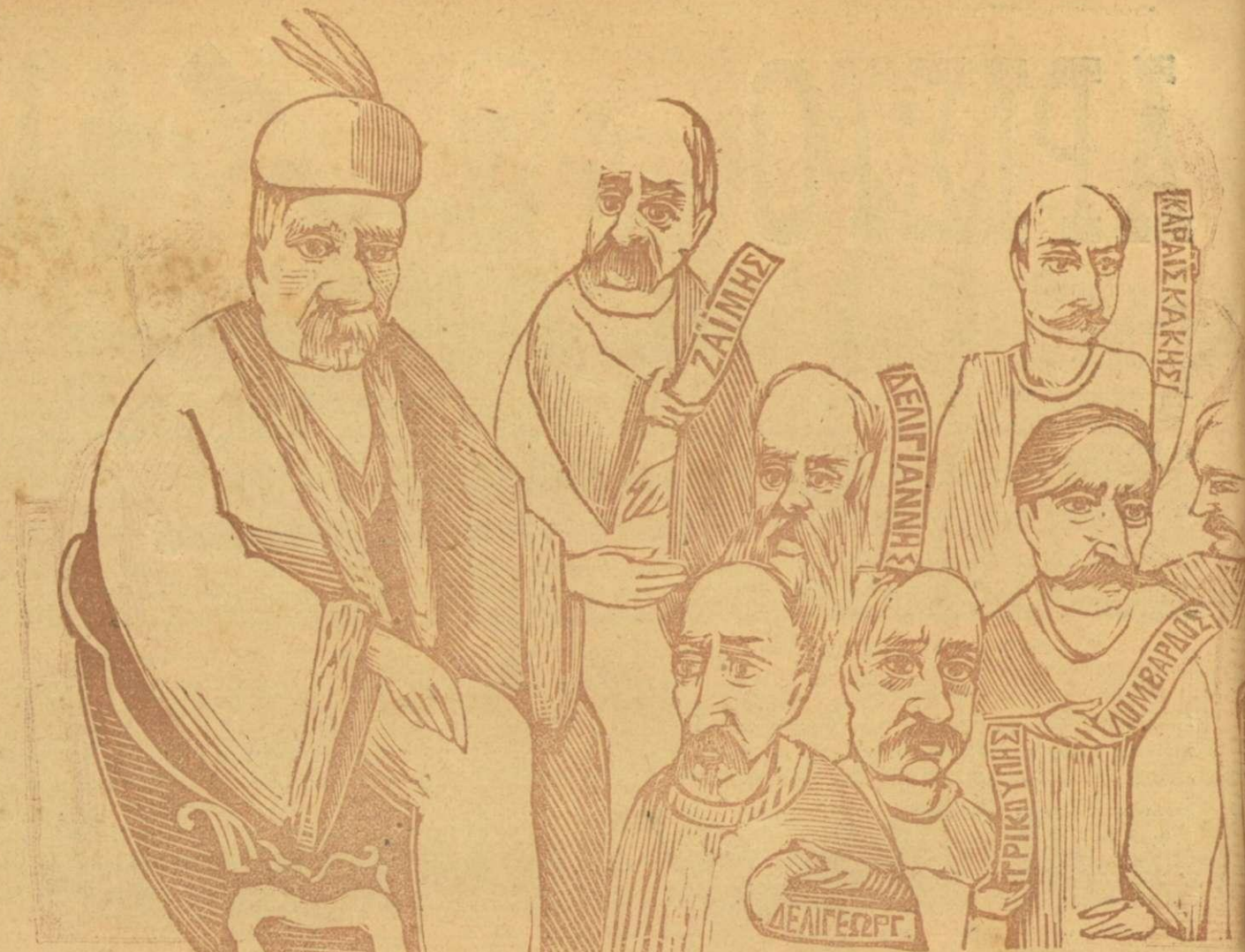
Ῥίψατε ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ δημοσιευθέντος κανονισμοῦ τῆς « Ἀθηναϊκῆς Λέσχης », καὶ θέλετε ἀνεύρει τάσεις, ιδέας καὶ φράσεις θρασεῖας καὶ ἰκανὰς νὰ κινήσωσι τὸν γέλωτα καὶ τὴν περιφρόνησιν. Ἀπαγορεύεται, λέγουσιν, ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς κατοίκους Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐξαιρουμένων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ξένων δυνάμεων. Ἄλλ' ἀφοῦ, ὑψηλά μου ὑποκείμενα, ἀποτοιαύτας ἐξοχότητας θέλει ἀπαρτίζεσθαι ἡ ὑμετέρα Λέσχη, τότε πρὸς τί ν' ἀναγράφητε τὴν κατὰ λόγους καὶ πράξεις κοσμίαν ἐν τῇ Λέσχῃ συμπεριφορὰν τινὰ ἄσεμνον; ἐκ τῶν ἰδίων, φαίνεται, κρίνετε τ' ἄλλότρια.

Προσεχῶς θέλομεν προβῆ εἰς ἀνάλυσιν τοῦ κανονισμοῦ τῆς Λέσχης ταύτης, ἵνα ἴδῃ καὶ ὁ μικρὸς Ἑλληνικὸς Λαὸς πῶς ἐννοοῦσιν οἱ αὐτοκαλούμενοι ἀριστοκράται τὸ νὰ ρυθμίζωσι τὰ κατ' αὐτοῦς. Πρὸ τούτου ὁμως ἤθελομεν παρακαλέσει τοὺς καλῆ τῇ πίστει ἀγκιστρευθέντας ν' ἀπομακρυνθῶσι τῆς Λέσχης, ἵνα μὴ πιστευθῇ ὅτι καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐμφοροῦνται ιδεῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Κυριακὴν ἐγένετο μεθ' ὅλης τῆς ἐπιστημότητος ἡ βάπτισις τῆς βασιλόπαιδος Μαρίας. Τὰ στρατιωτικὰ σώματα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐν Πειραιεὶ στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ὡς καὶ τῆς Φάλαγγος τῶν φοιτητῶν, ἦσαν παρατεταγμένα κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος μέχρι τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως, ὅστις ἦτον ἐστολισμένος διὰ πολλῶν καὶ ποικίλων σημαίων. Ἄν καὶ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς ἄνεμος ἤγειρε νεφέλας κονιορτοῦ, μολοντοῦτο ἄπειρον πλῆθος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων συνέρρευσε εἰς τὴν τελετὴν, τὰ δὲ παράθυρα καὶ οἱ σηματολόγοι ἐξῶσται τῶν οἰκιῶν ἐβριθεν τοῦ ὠραίου φύλου. Τὴν 10ην ὥραν ἡ βασιλικὴ συνοδεία μετέβη ἐν μεγάλῃ πομπῇ καὶ παρατάξει εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως, ὅπου ὁ πανιερώτατος Μητροπολίτης μεθ' ὄλου τοῦ ἱερατείου ὑπεδέχθη τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα, τὸν μέγαν δούκα Ἀλέξιον καὶ τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον. Ἄμα ὁ Μητροπολίτης ἐβύβησεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τὴν βασιλόπαιδα, ἤρχισαν αἱ κωδωνοκρουσίαι, αἱ μουσικαὶ καὶ οἱ κανονοβολισμοί.

Ὁ « Ἀριστοφάνης » εὐχεται ἀπὸ καρδίας νὰ ζήσῃ καὶ νὰ γεράσῃ ἡ νέα βασιλοπούλα. — Καθ' ἂς πληροφορίας ἔχει ὁ « Ἀριστοφάνης », ἡ ἀπόφασις τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου θὰ δημοσιευθῇ ἡ σήμερον ἡ αὔριον, θὰ ἦνε δὲ καταδικαστικὴ δι' ὅλους τοὺς κατηγορουμένους. Ἄν τοῦτο εἶνε ἀληθές, εὐχόμεθα καὶ εἰς ἀνώτερα εἰς τοὺς κρουσάρους, τοὺς μεσίτας καὶ τοὺς πανιερωτάτους

ΤΟ ΠΡΑΙΤΟΡΙΟΝ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΙΚΑΖΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΠΡΟΔΟΤΗΝ ΑΥΤΗΣ.

Παπαζαφειρόπουλος.
Υποβλήθητω ὡς τινὲς νόμῳ ὑποβάλλεται
ὁ στασιαστής.

Ζαήμης.
Ἄλλὰ τί ἐτέθησαν οἱ νόμοι, ἢ οὐ δια-
τηρῶνται;

Παπαμιχαλόπουλος.
Οὐδεὶς νόμος θεσπίζει ἀδίκως κατὰ τινος
θάνατον· τί οὖν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤμαρτε;

Δεληγιάννης.
Ὁ ὑπόδικος παραδοτέος θανάτῳ ἀγνοου-
μένης τῆς δίκης.

Τρικοῦπης.
Ὁ πλάνος διαταράττει τὴν πατρίδα καὶ
τὸν λαόν· ἀρα ἄξιός ἐστι θανάτου.

Καρατσάκης.
Ἴνα τί ἐτέθησαν οἱ νόμοι ἢ οὐ διατη-
ρῶνται;

Δεληγιάννης.
Ὁ νόμος οὐκ ἐτέθη εἰμὴ κατὰ τῶν κα-
κούργων. Ὅθεν ἀπελεγχθήτω τὸ τοῦ ἀν-
θρώπου τούτου ἔγκλημα, εἴτα κατακριθῆτω.

Μαυρομαρᾶς.
Πάντως ἔσται ἀδίκον, εἰ οὐδεὶς ἐν ὀλο-
κλήρῳ τῇ πόσει ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ
συνηγορῶν.

Σωτηρόπουλος.
Εἰ καὶ δίκαιος ἐστίν, ἔμπης ἀποθανήτω

μάλαγε, ὅτι τὸν λαὸν διεγείρει εἰς στάσιν
διὰ τῶν αὐτοῦ μηχανορραφῶν.

Μίλησις.
Ἄρα ὁ ἡμέτερος νόμος κατακρίνει τινὰ,
μὴ γνωσθείσης τῆς διαδικασίας.

Κοντόσταυλος.
Ἐπεὶπερ ἄρα τὸν λαὸν πλανᾷ ἄξιός ἐστι
θανάτου ἐστὶ.

Παπαμιχαλόπουλος.
Ἴνα τί ἔασωμεν τὸν ἄνδρα τούτον θανά-
τῳ κατακριθῆναι δίκαιον ὄντα;

Λομβάρδος.
Ἐξολοθρεύσωμεν τὸν τύραννον γεννη-
θέντα εἰς ὄλεθρον τῆς πατρίδος.

Αὐγερινός.
Δεσμευθήτω καὶ ἐν δεσμοῖς αἰωνίους δια-
τηρεῖσθω.

Βαλαμάκης.
Εἴτε δίκαιος ἂν εἴη, εἴτε ἀδίκος, ἐπειδὴ
οὐκ ὑπήκοος τοῖς τῶν προπατόρων νόμοις
φορητέος οὐκ ἐστίν.

Βαλέτας.
Εἰ μὴτε δίκαιος, μὴτ' ἀδίκος, τί ὁμῶς
χρονίζομεν διατρίβειν ταχέως οὐ καταδικάζο-
μεν αὐτῷ ἢ θανάτῳ ἢ ἔξορίᾳ;

Βουλιώτης.
Κρεῖττον ἐστὶν αὐτὸν ἢ ἔξορία καταδι-
κασαί ἢ ἀποστελεῖν πρὸς κόρακας.

Κυβερνήτης.
Εἰ μὲν δίκαιος ἐστὶν οἰκτείρωμεν αὐτὸν,
εἰ δὲ ἀδίκος, ἐξορίσωμεν ἀπ' ἡμῶν.

Ράλλης.
Οὕτω προσερχώμεν, ὥστε μὴ ἔχειν ἀν-
τιφέρεσθαι ἡμῖν, εἰ δὲ οὐ βούλεται ὑπακοῦναι,
τιμωρησάσθω.

Φιλήμων.
Οὐκ οἶδατε τί ἂν βούλοισθε. Κρεῖττον
ἓνα ἀποθανεῖν, ἢ πάντα τὸν λαὸν ἀπολε-
σθῆναι.

Ἡ ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

Κουμουνδοῦρος.

Ἐγὼ ὁ Κουμουνδοῦρος, Πρωθυπουργὸς
τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῷ κραταιοτάτῳ βου-
λευτηρίῳ, οὐτινος ἢ παντοδυναμίας εἶη εὐ-
δαίμων καὶ αἰσιος, καθιζόμενος ἀπὸ βήμα-
τος, ἵνα ἐκφέρω ἀπόφασιν πᾶσι, καὶ τῇ συν-
αγωγῇ τῶν βουλευτῶν, γνωσθείσης τῆς
δίκης τῆς κατὰ Βουλγαρῆ τοῦ καταράτου,
ὄν δέσμιον ἢ Βουλῆ προσήγαγε, οὕτω κρί-
νω. Ἐπεὶπερ ἀλαζονικοῖς ῥήμασιν ἀδέσπο-
τον σατράπην ἑαυτὸν ἐποίησε καὶ ἀνεκήρυ-
ξεν ἀρχηγὸν τῆς Καμαρίλλας, καὶ τοι μὴ
ἔχων νοῦν καὶ δυνάμεις, καὶ ἔφη καταλύ-
σειν τοὺς συνταγματικούς θεσμούς, πα-
λουκοθήτω μετὰξὺ δύο ληστῶν.

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Σάν χριστιανὸς ποῦ εἶμαι μὲ μεγάλη εὐταξία
Ἐπροχθὲς τὸ βράδυ ἤπῃγα εἰσὲ μία ἐκκλησία
Γιὰ ν' ἀκούσω τὸν Νυμφίον... καὶ ἀφοῦ μὲ πολλὴ ζέση
Ἐπροσκύνησα, ἐπῆγα καὶ εὐρῆκα μία θέσι
Ἐμπροστά σὲ μιὰ κολῶνα καὶ κοντὰ ἔς τὸ γυναικεῖον,
Καὶ ἐτέντωσα τ' αὐτιά μου νὰ ἀκούσω τὸν Νυμφίον.

Καὶ οἱ δύο οἱ ψαλτάδες μὲ μεγάλη ἄρμονία
Τραγουδοῦσαν τοῦ Νυμφίου τὴν βαρεῖά ἀκολουθία,
Καὶ δὴ ἄλλοι ἀναγνώσται ἐκρατοῦσαν τὸ ἴσο...
Μὰ μιὰ λέξι δὲν ἔμπορῶσα καθαρά νὰ ἐνοήσω
Ἄπ' ἐκεῖνα ὅπου ἔλεγον... καὶ οἱ δύο ἐνυστάζαν
Καὶ οἱ δύο κάπου κάπου σάν Ἰμάμιδες φωνάζαν.

Ὅλοι τώρα οἱ ψαλτάδες τόση ἔχουν ἄρμονία
Καὶ γλυκάδα εἰς τὴν θεία καὶ ὠραία ψαλμωδία,
Ὅπου ἅμα ψάλλουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ τροπάρι,
Τόσο σὲ εὐχαριστοῦνε ἀπ' τὴν γλύκα καὶ τὴ χάρι,
Ποῦ εὐθὺς τοὺς ἀμανέδες καὶ τὸ σαμπαὶ θυμᾶσαι,
Κ' εἴτε θέλεις, ἢ δὲν θέλεις, σοῦρχετ' ὕπνος καὶ κοιμᾶσαι.

Αὐτὸ ἔπαθα δὰ τότε καὶ ἐγὼ... δὲν εἶχ' ἀρχίσει
Ὁ ἀριστερὸς ὁ ψάλτης τὴν φωνή του νὰ τονίση,
Καὶ τὰ δύο μου τὰ μάτια εὐθὺς ἀρχισα νὰ κλείνω,
Ἄπὸ τὴν πολλὴ τὴν νύστα καὶ τὴν πλάτη μου νὰ ζύνω,
Κι' ὀλοένα πρὸς τὰ κάτω τὸ κεφάλι μου νὰ σκύβω,
Καὶ τὸ στόμα μου ν' ἀνοίγω, καὶ τὰ μάτια μου νὰ τρίβω.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ ξενοστάξω τὸ κεφάλι μου σηκώνω,
Κι' ἀκουμπῶ εἰς τὴν κολῶνα καὶ τὰ μάτια μου καρφώνω
Ἐ τὸν γυναικωνίτη μέσα καὶ μὲ προσοχὴ μεγάλη
Ἀρχισα νὰ βλέπω τότε καὶ τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη.
Κ' ἔτσι ἢ πολλὴ ἢ νύστα μου ἐπέρασε ὀλίγο,
Κ' ἔπαψα τὸ στόμα πλέον πέντε πιθαμαῖς ν' ἀνοίγω.

Ἡ κυρία εἰς ὄλαις ἦταν σάν τῆς νύφαις στολισμέναις,
Κ' ἢ μικραῖς καὶ ἢ μεγάλας μὲ μουντζούραις ἀλειμμέναις.
Τριαντάφυλλα μεγάλα ἔς τὸ κεφάλι τῶν φοροῦσαν,
Καὶ μιὰ βέντουλα ὠραία εἰς τὸ χέρι ἐβαστοῦσαν
Καὶ μ' αὐτὴν ἐκάναν ὄλαις εἰς τὰ μούτρα τῶν ἄερα,
Καὶ ἐκύτταζαν μὲ τρέλλα ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα.

Βλέπω μία παντρεμμένη μ' ὠμορφιά πολλὴ καὶ χάρι
Νὰ κυττάξῃ ἓνα νέο καὶ ὠραῖο παλληκάρι,
Καὶ ματιαῖς πολλαῖς μὲ φλόγα σάν σαίταις νὰ τοῦ ρίχνῃ,
Κ' ἓνα κάτασπρο μανδύλι ὀλοένα νὰ τοῦ δείχνῃ.
Ἄμα εἶδε πῶς τὴν εἶδα εὐθὺς ἀρχισε νὰ κἀνῃ
Τὸν σταυρὸ τῆς, καὶ ἔς τὴν τζέπη τὸ μανδύλι τῆς νὰ βάνῃ.

Παραπέρα μιὰ χήρα μὲ βελλούδινο φουστάνι
Τὴν ἀγάπη μ' ἓνα νέο ἀνθυπασπιστὴ νὰ κἀνῃ.
Ἄπὸ τὸ πολὺ φτιασίδι ἦταν σάν τὴν παπαροῦνα,
Καὶ μὲ νάζια τὴν ὠραία ἀβαντάγια τῆς ἐκούνα
Καὶ γλυκὰ γλυκὰ ἔς τὰ μάτια τὸν ἐκύτταξε μὲ τρέλλα,
Καὶ τοῦ ἔκανε τὸ μάτι, καὶ μὲ χάρι τοῦ ἐγέλα.

Καὶ ἐκεῖνος σὲ μιὰ ἄκρη λογιστός, καμαρωμένος,
Καὶ ἀπάνω ἔς τὸ μεγάλο τὸ σπαθὶ του στηριγμένος
Ἐστριβε ὡσάν ἱππότης τὸ μουσάκι του μὲ χάρι,
Καὶ τὴν ὠμορφὴ του μέστῃ ἐλυγοῦσε μὲ καμάρι.
Ἐμοσχοβολοῦσε ὅλος ἀπὸ τὴν πολλὴ κολόνια,
Τὰ μαλλιά του, τὰ κουμπιά του καὶ τὰ νέα του γαλόνια.

Τότε καὶ ἐγὼ σάν εἶδα κ' εἰς αὐτὴ τὸν ἐκκλησία
Τόσα γέλοια, τόσο λούσο καὶ πολλὴ παραλυσία,
Εἶπα μέσα εἰς τὸν νοῦ μου σέλα Σατανᾶ ὀπίσω»
Κ' ἀπεράσιτα ποτέ μου σ' ἐκκλησιὰ νὰ μὴ πατήσω,
Καὶ ἔς τὸ σπῆτί μου νὰ κἀνω μοναχὸς τὴν προσευχὴ μου,
Γιὰ νὰ μὴ κατακολάξω τὴν ἀμαρτολή ψυχὴ μου.